

Parohia ”Sf. Ierarh Dosoftei” Vorovești II

Localitatea Vorovești com. Miroslava, jud Iași
Pr. paroh Barbacaru Bogdan Vasile
Email: parohiasfdosoftei@yahoo.com

Duminica a XXVII-a (Tămăduirea femeii gârbove)

07 dec 2025

Frați credincioși

Avem astăzi în Sf. Evanghelie o relatare a unei minuni a Mântuitorului – tămăduirea unei femei gârbove de 18 ani. O femeie care de 18 ani nu se putea îndrepta de spate și mergea tot timpul aplecată cu fața în jos spre pământ. Iisus învăța în sinagogă ca de obicei, în parabole. De ce femeia era gârbovă? Ne spune Scriptura, că era legată de satana de 18 ani. Legată și parțial imobilizată la fel cum legi un cal de iesle și nu se poate mișca decât foarte puțin. Vedem de aici că satana poate să-l lege pe om, să-i de o boală, o neputință.

Sf maxim Mărturisitorul spune că originea dintâi a bolii este păcatul lui Adam. Prin neascultarea lui Adam a venit în lume pătimirea, stricăciunea și moartea. Sf Irineu de Lyon spune că „din pricina neascultării îl asaltează bolile pe om” făcând referire la neascultarea lui Adam. Sf Nil Sorschi spune: „După călcarea poruncii, Adam a fost supus bolii”.[1]

Există o relație strânsă între păcat și boală în sensul că păcatul poate duce la boală. Pedeapsa pentru păcat nu vine de la Dumnezeu ca și cum Dumnezeu vrea să se răzbune. Nicidecum. Ci omul însuși prin greșeala sa își pricinuiește propria pedeapsă. Pedeapsa vine ca o consecință firească. Dacă tu fumezi de exemplu, iar apoi te îmbolnăvești de plămâni este de vină Dumnezeu că te-ai îmbolnăvit tu de plămâni? Clement Alexandrinul spune că „fiecare dintre noi își alege pedepsele atunci când păcătuiește cu voia sa”[2]. Adam care este începutul firii umane, transmite starea sa decăzută și astfel moartea, stricăciunea, boala, suferința sunt moștenite de toți oamenii până astăzi. Această stare îi afectează pe toți oamenii, chiar dacă ei personal nu au

[1] Sf Nil Sorschi, apud. Jean Claude Larchet în *Teologia bolii*, Editura Sofia, București, 2020, p. 25.
[2] Pedagogul, I, VIII.

păcătuit.[3] Sf. Pavel zice: „prin neascultarea unui om s-au făcut păcătoși cei mulți”[4]. Noi moștenim nu păcatul lui Adam, ci urmările păcatului acestuia. Acum mă întreb: Cu ce sunt eu de vină dacă a păcătuit Adam? Eu n-am fost contemporan cu el. Eu, ca om, nu sunt vinovat, dar am firea umană moștenită de la Adam. Așa am moștenit-o! Așa m-am putut naște pe acest pământ, cu fire umană pământească! Omul, contribuie la rândul său la această stare căzută, prin păcatul său personal. Astfel peste firea păcătoasă a lui Adam pe care am moștenit-o, venim și noi cu păcatele noastre personale, amplficând urmările dezastruoase. Astfel are și omul partea lui de responsabilitate. Apare chiar și o responsabilitate colectivă, căci toți păcătuim. Păcatele tuturor oamenilor se amplifică și apar dezastrele, nenorocirile. Aici, Iisus le spune celor de față, la un moment dat: **„Credeţi, oare...că cei optsprezece inşi, peste care s-a surpat turnul în Siloam şi i-a ucis, gândiţi, oare, că ei au fost mai păcătoşi decât toţi oamenii care locuiau în Ierusalim? Nu! zic vouă; dar de nu vă veţi pocăi, toţi veţi pieri la fel**„ (Luca 13, 2-5). Ne arată aici Iisus, că păcatele mai multor oameni pot provoca astfel de dezastre. De aceea ne cheamă la pocăință pe toți.

Hristos ne-a eliberat de păcatul adamic prin Sf. Botez și ne-a dat și alte arme: Sf Mirungere, Sf, Împărtășanie, Sf. Spovedanie, Sf Maslu, apa sfințită, semnul crucii etc. Arme deci, avem, dar le folosim?. Hristos este Noul Adam, dar un Adam desăvârșit și prin El toată firea umană se revigorează, se restaurează și dobândește sănătate. Dar această restaurare a firii umane nu se poate face fără voia omului, pentru că Iisus respectă libertatea noastră. Noi suntem liberi peste sinele nostru. Așa ne vrea Dumnezeu, pentru că ne respectă libertatea. Ne putem restaura doar dacă suntem în biserica întemeiată de El. Altfel nu se poate. Cine crede că poate sta departe de biserica pe care a întemeiat-o Hristos, se înșeală amarnic. E ca și cum ai fi bolnav și ar trebui să fii operat și nu te duci la spital pentru că detești spitalul. Doctorul nu are cum să te opereze acasă pentru că toate instrumentele lui sunt în spital. Nu are cum să ia cu el toate aparatele ca să te opereze pe tine acasă. Așa e și cu participarea la tainele din biserica lui Hristos. Sunt foarte mulți oameni care însă, îl refuză pe Hristos. Este alegerea lor și Dumnezeu le-o respectă.

[3] Jean Claude Larchet, *Teologia bolii*, Editura Sofia, București, 2020, p. 35.
[4] Romani 5, 19.

Omul trebuie să colaboreze cu Dumnezeu pentru a se putea transforma prin har. Are arme, dar trebuie să lupte, să se ostenească, să crească prin împlinirea poruncilor. Astfel omul trebuie să se lupte cu ispitele care vin asupra sa, fie de la lume, fie de la demoni, fie de la trupul său. Ne exersăm ca într-o arenă. Aici e încă vremea luptelor, nu e timpul să dormim, ci să priveghem continuu, căci avem dușmani care ne urmăresc.

Boala nu poate fi pusă întotdeauna pe seama păcatelor, pentru că și sfinții aveau bolile lor. Aceste lucruri trebuie puse pe seama proniei divine care uneori îngăduie boala la sfinții Săi, spre folosul duhovnicesc al omului.

Demonii pot provoca și ei boala în om, așa s-a întâmplat cu dreptul Iov, dar numai cu îngăduința lui Dumnezeu. În acest caz, boala și suferința lui Iov nu sunt provocate de Dumnezeu, dar lasă să se manifeste voia liberă a diavolului cu scopul ca Iov să dobândească mai mult folos la final. Nu lasă pe diavol să-l ispitească pe om peste puterile lui, ci îngrădește puterea diavolului. Suferințele bolii nu sunt pe măsura răsplății care vine de la Dumnezeu. Ce spune Sf. Pavel? „**Căci socotesc că pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi”** (Romani 8, 18). Este o înțelepciune adâncă a lui Dumnezeu care îngăduie bolile ca noi să avem parte de slavă la sfârșitul vieții.

Sf Părinți admit în unele cazuri că bolile pot fi legate de starea păcătoasă a celui care le îndură. Sf. Varsanufie vorbește de „boli din negrijă și din neorânduială”[5], iar Sf. Nicoale Cabasila spune: „Unor oameni le vin boli trupești a căror pricină este ticăloșia sufletului”[6]. Sf Serafim din Sarov afirma că„ însăși boala trupească se naște uneori din patimi”.[7]

Boala în sinea ei este un rău, o urmare a păcatului lui Adam și un efect al lucrării demonice, o dezordine. Însă boala este rea numai în planul trupului, a fizicului. Dacă omul nu se lasă pradă ei cu totul, nu poate să-i atingă sufletul care este ființa esențială a omului.[8] Dacă sufletul este sănătos, boala trupului nu-i poate pricinui omului nici o vătămare- spune Sf Ioan

[5] Scrisori duhovnicești, 521.
[6] Tîlcuirea dumnezeiestii Liturgii., XLIII, 2.
[7] Învățături duhovnicești..
[8] Jean Claude Larchet, *Teologia bolii*, Editura Sofia, București, 2020, p. 60.

Hrisostom. Ca urmare ea nu este decât în aparență un rău.[9] Poate chiar să constituie un bine în măsura în care se folosește bine de ea.[10]

Sf Părinți spun că nu în zadar vin bolile peste noi și să ne gândim mai întâi nu la cauza lor, nu la modul cum să ne vindecăm, ci la rostul lor pentru mântuirea noastră. Uneori boala ne smerește cugetul, spune Sf Ioan Scărarul. Sf. Serafim de Sarov zice că prin boală „omul își vine în sine”. Îl face pe om să-și pună întrebări despre existența sa, îi slăbește legătura pătimașă cu lumea, îi dezvăluie deșertăciunea lumii, îl întoarce cu fața spre Dumnezeu. Dostoievshi spune: „ Un om sănătos este totdeauna un om pământesc, material...Dar cum ajunge bolnav și ordinea naturală, pământească, a organismului său se strică, îndată i se revelează posibilitatea unei alte lumi și pe măsură ce se agravează boala, raporturile cu această lume se îngustează”[11]

Boala manifestă pedagogia dumnezeiască, o corecție pe i-o aplică omului pentru păcatele sale,[12] și folosită de Dumnezeu spre binele nostru, un leac pentru tămăduirea sufletului.

În fața bolii, trebuie să dăm dovadă de răbdare, pe care trebuie s-o cerem de la Dumnezeu ca pe un dar. În suferința bolii, demonii strecoară în suflet descurajare, tristețe, akedie, mânie, deznădejde, revoltă. Rugăciunea este de mare ajutor în boală. Dumnezeu te poate face sănătos, dacă îți este de folos duhovnicesc sau poate prelungi boala pentru a-ți da un bine și mai mare. Sf Ioan de Gaza spune: „Dumnezeu nu cere de la bolnav decât mulțumire și răbdare”[13] Astfel boala constituie o cale înaltă de asceză și o adevărată cale duhovnicească. Sf. Singlitichia spune: „Aceasta este nevoința cea mare: a răbda în boli și laude de mulțumire a aduce lui Dumnezeu”.

Nu știm de ce a legat-o satana pe acea femeie din Evanghelșia de astăzi. Probabil pentru unele păcate pe care le-a făcut a îngăduit Dumnezeu ca satana să o lege cu acea neputință trupească. Însă diavolul văzându-se vădit de Hristos s-a aruncat asupra mai marelui sinagogii care a început a-L ocărî pe Hristos că vindecă Sâmbăta.

---

[9] Sf Ioan Hrisostom, *Despre mărginita puterea diavolului*. apud. Jean Claude Larchet, *Teologia bolii*, Editura Sofia, București, 2020, p. 61.
[10] Sf Varsanufie, *Scrisori duhovnicești*, 78.
[11] *Crimă și pedeapsă*.
[12] Sf Varsanufie, *Scrisori*, apud. Jean Claude Larchet, *Teologia bolii*, Editura Sofia, București, 2020, p. 66.
[13] *Scrisori*, 123.

Parohia ”Sf. Ierarh Dosoftei” Vorovești II

Localitatea Vorovești com. Miroslava, jud Iași
Pr. paroh Barbacaru Bogdan Vasile
Email: parohiasfdosoftei@yahoo.com

Femeia cea gârbovă se aseamănă cu sufletul gârbovit de multe păcate care nu mai poate privi spre cer, ci numai spre pământ. Când stai mult timp într-o anumită poziție amorțești în acea poziție. Așa e și cu sufletul care de mulți ani a stat departe de Dumnezeu și s-a împietrit într-o poziție nefirească din cauza păcatelor. Totuși femeia nu s-a lăsat și a venit la sinagogă ca să afle alinare. Venirea ei este totuși un act de pocăință, un act de căutare a lui Dumnezeu și Hristos o vede și o vindecă. Așa si sufletul plin de păcat să nu stea pe loc, ci să vină la biserică, chiar dacă nimic nu simte, pentru a atrage mila lui Dumnezeu asupra sa. Și vă spun că o va atrage pentru că Dumenzeu pe toți ne iubește și pe toți ne așteaptă să ne întoarcem.

Să ne ajute Dumnezeu să ieșim din gârbovirea care ne-a cuprins pe mulți, să venim la biserica Sa, ca să ne tămăduim și să ne putem uita iarăși la cer ca să primim din nou bucuria mântuirii. AMIN.

Pr. Bogdan Vasile BARBACARU

